

Debreceni Ítéltábla
Pf.IV.20.296/2020/8.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Rácsai Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: dr. Rácsai Lajos ügyvéd) által képviselt FELPERES (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Dobrossy és Társa Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: dr. Dobrossy István ügyvéd) által képviselt ALPERES (ALPERES CÍME) alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2020. július 16-án meghozott 2.P.20.662/2019/25. számú közbenső ítéletével szemben az alperes részéről 27. sorszámon előterjesztett és a másodfokú eljárásban 6. sorszámon kiegészített fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – a 2020. november 26-án megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson – meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 63 500 (Hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy a felperes és az alperes (a továbbiakban: felek) között 2001. május 1-jétől 2015. május 29-ig élettársi kapcsolat állt fenn.

[2] A felek 1995-1996. évben ismerkedtek meg, majd 1997 őszén szerelmi kapcsolat alakult ki közöttük, amely alatt szabadságaikat közösen töltötték, több alkalommal közös utazáson vettek részt.

[3] A felperes 2000. február 15-től a VÁROS-i kardiológiai intézetében helyezkedett el, és 2009 januárjától osztályvezetőként, 2015-től pedig a rehabilitációs osztály vezetőjeként dolgozik. Az alperes üzletemberként több – ingatlanforgalmazással és állattenyésztési szolgáltatással foglalkozó – gazdasági társaságban rendelkezett, illetve rendelkezik tulajdonnal, ezen cégeknek önálló cégjegyzési joggal rendelkező képviselője.

[4] A felperes az alperessel történt megismerkedésének időpontjában a különvagyonát képező CÍM1 alatti lakásban lakott. A felek idővel összeköltöztek és közös háztartásban, érzelmi-gazdasági közösségben éltek együtt több éven keresztül az alperes kizárólagos tulajdonát képező CÍM2 alatti ingatlanában. A kapcsolatukból 2006. január 7-én S. utónevű közös gyermekük született. A felek között az élettársi közösség 2015. május 29-én véglegesen megszakadt, amikor a felperes az alperessel közös kiskorú gyermekével a visszatérés szándéka nélkül elhagyta az utolsó közös lakást.

[5] A közös gyermekkel való kapcsolattartás, illetve gyermektartásdíj megfizetése körében a felek között a Debreceni Járásbíróság előtt .../2015. szám alatt peres eljárás volt folyamatban, amelyben egyezséget kötöttek, megállapodtak a szülői felügyeleti jog gyakorlásáról, illetőleg az alperes tartásdíj fizetési kötelezettsége fejében az 1/2-1/2 arányú közös tulajdonukat képező R. nevű ló alperest illető 1/2 tulajdoni illetőségének értéke beszámításra került az időközben felhalmozódott gyermektartás díjba, ilyen módon a ló kizárólagos tulajdonosa a felperes lett.

[6] A felperes 2016. november 10-én terjesztett elő keresetet az alperessel szemben, amelyben az élettársi közös vagyon megosztását kérte, arra hivatkozással, hogy az alperessel 2001 márciusától 2015. május 29-ig élettársi kapcsolatban élt. A módosított kereseti kérelmében az életközösség alatt szerzett ingó- és ingatlanvagyonuk megosztását akként kérte, hogy annak értékét 443 897 785 forintban jelölje meg, és amelyből az alperes javára kedvezőbben 30-70%-os szerzési arány meghatározásával 133 169 335 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, 57 915 515 forint közös adósság elszámolása mellett.

[7] Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, azt jogalapjában vitatta. Álláspontja szerint nem voltak élettársak, mert a kapcsolatuk fennállása alatt mindvégig külön gazdálkodtak. Közös gazdasági céljaik nem voltak, azok megvalósításában nem működtek együttesen közre, csak érzelmi közösség volt közöttük, illetve közös háztartásban laktak.

[8] A Debreceni Törvényszék a .../114. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította, mert megállapítása szerint a felek között élettársi kapcsolat nem állt fenn.

[9] A felperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az ítéltábla a perben rendelkezésre állt bizonyítékok alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a felek között fennállt a gazdasági közösség és az élettársi kapcsolat. Közbenso ítélet meghozatalára viszont nem volt lehetősége, mert az élettársi kapcsolat időtartamát a rendelkezésre állt bizonyítékok alapján nem lehetett meghatározni, ezért ebben a körben utasította az elsőfokú bíróságot további eljárásra és további bizonyítás lefolytatására.

[10] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le és a jelen perben irányadó „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 685/A. §-ának, illetve 578/G. §-a (1) bekezdésének rendelkezéseit szem előtt tartva kifejtette, hogy az ítéltábla már állást foglalt abban a kérdésben, hogy a felek között fennállt az élettársi kapcsolat, a felek egyezően adták elő együttlakásuk végső időpontjaként 2015. május 29-ét, de az élettársi kapcsolat kezdetében vita volt közöttük, ezért arra vonatkozóan folytatta le a bizonyítási eljárást. A felperes ezt 2001 tavaszában jelölte meg, az alperes pedig azt az időpontot, amikor beköltözött a felperes a CÍM2 alatti ingatlanába, 2003 májusában jelölte meg. Továbbra is vitatta azonban a gazdasági együttműködést, de az érzelmi közösség jellegét a kapcsolatuknak, illetve a közös háztartás tényét nem vitatta.

[11] Az elsőfokú bíróság TANÚ1, TANÚ2 és TANÚ3 vallomását nem vette figyelembe, mert ők a felek összeköltözésének időpontjáról nem tudtak nyilatkozni. TANÚ4-nek és TANÚ5-nek, az alperes korábbi alkalmazottainak a nyilatkozatait sem tudta figyelembe venni, mert

magánéleti kérdésekre kiterjedő kapcsolatban nem álltak, pusztán jó munkaadó - beosztott kapcsolat volt közöttük. TANÚ4 azt adta elő, hogy szerinte 2003-2004. óta lakik a felperes az alperes ingatlanában, TANÚ5 pedig 2002. év körüli összeköltözést említett azzal, hogy nagyon bizonytalan ez a dátum számára. Így az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a két tanú érdemi információval a felek élettársi kapcsolatának kezdetéről nem rendelkezett.

[12] Ugyanígy nem szolgált érdemi információval TANÚ6 és TANÚ7 sem, mert az egyikük arról nem tudott nyilatkozni, a másik pedig ellentmondásos állításokat tett.

[13] Az elsőfokú bíróság TANÚ8-nak, a felperes kollegájának azt a nyilatkozatát figyelembe vette, amely szerint 2000 nyara-ősze környékén, amikor a felperes az intenzív osztályon kezdett dolgozni, akkor mondta meg haza P.-ra, mert onnan járt be dolgozni. A felperes ezt annyiban pontosította, hogy ez vélhetően 2001. év második felére vonatkozott.

[14] Az alperes közeli hozzátartozóinak (gyermekének) nyilatkozatát, akik bevallottan neheztelnek a felperesre, szintén nem fogadta el az elsőfokú bíróság, mert TANÚ9 a 2000. évben 6 hónap időtartamban, majd 2002. február végétől március elejétől 2006 májusáig külföldön élt és a néhány hét időtartamú hazalátogatásai alkalmával nem töltött túl sok időt az alperes P.-i lakóingatlanában. TANÚ10 pedig arról nyilatkozott, hogy a 2004. évi látogatásai kapcsán nem látta a felperes ottlakásának nyomait. TANÚ9 tanú azonban említést tett arról, hogy a felperes 2000. vagy 2001. évben megkérdezte a véleményét a P.-i ingatlanba történő kiköltözése kapcsán. Ebből azt a következtetést vont le az elsőfokú bíróság, hogy ez a kérdés már téma volt a felek között.

[15] TANÚ11 az alperes volt házastársa nem tudott a felek összeköltözésének időpontjára nyilatkozatot tenni.

[16] Az elsőfokú bíróság TANÚ12 és TANÚ13 érdektelen tanúk vallomásai alapján állapította meg a tényállást, mert TANÚ12 úgy nyilatkozott, hogy a 2000. novemberi válását követően a felperes felajánlotta, hogy 2002 decemberétől lakhat az ő lakásában és ő akkor két hétig ott is lakott. 2002 decemberében tehát a felperes már viszonylag régebb óta nem lakott a lakásában, a tanú kérdésre kifejezetten arról nyilatkozott, hogy üresen állt a lakás.

[17] TANÚ13 tanúvallomása egyértelműen a felperes által állított időpontot (2001 tavasza-nyara) támasztotta alá, hiszen a tanú az időpontok tekintetében az eseményeket konkrétumokhoz, így a párkapcsolati kríziséhez és kisfia születéséhez kötve egyértelműen nyilatkozott. Előadta, hogy a felek megismerkedésétől 2002 szeptemberéig, a fia születéséig tartotta a felperessel intenzívebben a kapcsolatot és ez alatt történt az, hogy 2001 nyarának kezdetén, a párkapcsolati krízise kialakulása idején ajánlotta a felperes neki, hogy beköltözhet a CÍM1 alatti lakásába. Arra emlékezett, hogy ez nyáron volt, mert meleg idő volt, és ki kellett nyitnia az ablakot, ami neki problémát jelentett, mert félt attól, hogy valaki bemászik. Beköltözött a felperes lakásába 2001. május végén, június elején, és körülbelül 2-2,5 hónapot lakott ott, ebben az időszakban pedig még nem volt várandós.

[18] A felek 2001. évben történő összeköltözését támasztotta alá a felperes testvérének a tanúvallomása is, aki akként nyilatkozott, hogy a 2000. évben az alperesnek a névnap ünnepsége a téli időszakban még a felperesnél volt megtartva a következő családi esemény pedig már CÍM2 alatt. Utóbb pontosító kérdésre az alperes születésnapjához (december 14.) mint családi eseményhez tudta kötni a felek összeköltözésének időpontját.

[19] Ez ellen a közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben – annak tartalma szerint – elsősorban a keresetnek az elutasítását, másodsorban pedig az együttélés kezdetének 2003 májusában történő megállapítását kérte.

[20] Továbbra is arra hivatkozott, hogy nem állt fenn élettársi kapcsolata a felperessel, mert a gazdasági kapcsolat, mint az élettársi kapcsolat legfontosabb eleme hiányzott. Szerinte a felperessel közös célok elérése érdekében még hallgatólagosan sem működtek együtt és az általuk szerzett jövedelmeket nem közös célra használták fel. Hangsúlyozta, hogy nem számítható a vagyonszaporulathoz az a vagyon, amely az egyik fél kizárólagos vagyonából ered. Nem vitatta a közös háztartás tényét, illetve az érzelmi kapcsolatot, azt sem vitatta, hogy a felperest barátai előtt vagy egyéb helyzetben élettársának vagy feleségének nevezte, de nem a jogi értelemben vett élettársi viszonyt értette alatta.

[21] Sérelmezte, az ítéltábla bizonyítottanak tekintette, hogy az elsőfokú eljárás 53. sorszámú jegyzőkönyvének 3. oldalán azt a nyilatkozatot tette, hogy 2003-tól volt élettársi kapcsolatban a felperessel, állította, csak véletlenül mondta, hisz mindig tagadta ezt a fogalmat. Azt is kifogásolta, hogy azt a kijelentését, amely szerint családként és jó életszínvonalon élt és kényelmet teremtett a felperes részére, az ítéltábla az élettársi kapcsolat alátámasztásaként értékelte, holott ez nem a felperes odaköltözésének eredményeként jött létre, hanem ő korábban is ezen a színvonalon élt.

[22] Állította, hogy a feleknek közös gazdálkodása nem volt, a család részére szükséges élelmiszert, a megélhetéshez szükséges anyagi javakat is ő szerezte be, a felperes a betegsége folytán szükséges saját élelmiszerét vásárolta meg.

[23] A lovarda megépítését, illetve annak fenntartási költségeit, üzemeltetését pedig a tulajdonos cég fedezte és a felperes nem végzett ott olyan tevékenységet, amely túlmutatott az ő saját szórakozásán. Előadta, hogy a lovak rendben tartását az alkalmazottak látták el, a felperes a saját lovára gondot fordított, de azt a lovaglás iránti szeretetből tette, a rendezvényekkel való foglalkozás is az ő hobbiját szolgálta, nem pedig gazdasági célokat.

[24] Vitatta az együttélés kezdetének megállapított időpontját is, mert szerinte TANÚ8 vallomására nem lehet ítéleti tényt alapozni, hiszen azt nyilatkozta, hogy 2000 nyara vagy ősze lehetett, amikor a felperes azt mondta, megy haza P.-ra. Ezzel szemben TANÚ5 a felek összeköltözésének időpontját 2002-re tette, TANÚ4 pedig a kapcsolat kezdetét 2003-2004-ben határozta meg.

[25] TANÚ14 ugyancsak bizonytalan volt a kapcsolat kezdetének időpontjában, de más események időpontját is csak megközelítően ismerte.

[26] Álláspontja szerint a fiának a nyilatkozatából egyértelműen megállapítható volt, hogy nem volt felkészítve mint tanú az időpontokra adandó válaszokkal, mégis konkrét időpontokról beszélt. Annak ellenére, hogy külföldön töltött ebben az időszakban több-kevesebb időt, azt nyilatkozta, hogy mikor 2002-ben hosszabb időre külföldre utazott, akkor még a felperes nem lakott P.-on, de 2006-ban már igen, hiszen akkor már a húga is megszületett. Amennyiben 2001 tavaszától a felperes ott élt volna, akkor azt 2002. márciusáig a fiának feltétlenül észre kellett volna vennie. Hivatkozott arra, hogy a másik fia azt támasztotta alá, hogy a 2003. év lehetett, amikor a felperes kiköltözött hozzá.

[27] Utóbb a 6. sorszámú beadványában az alperes TANÚ12 tekintetében arra hivatkozott, hogy a tanú és a felperes között a munkakapcsolaton túl baráti viszony is kialakult, amelyet igazol az a tény, hogy a felperes a tanúnak felajánlotta, hogy 2002 decemberétől beköltözhet a lakásába. Így a tanú és a felperes közötti kapcsolat miatt a tanú nem tekinthető érdektelennek, vallomására nem lehet ítéleti tényt alapítani.

[28] Véleménye szerint TANÚ13 sem tekinthető érdektelennek, hiszen a felperessel 1992. óta ismerik egymást, illetve jelenleg is barátok, így részéről az érzelmi elfogultság felperes

irányába megállapítható. Szerinte a tanú a vallomástétele során ellentmondásba került saját nyilatkozataival, mert állította, biztos nyár lehetett, amikor odaköltözött a felperes lakásába, mivel már melegek voltak és ki kellett nyitni az ablakot, de félt attól, hogy bemászik valaki azon, holott a lakás a III. emeleten volt. Teljesen életszerűtlennek tartotta a félelmet egy egyébként pszichiáter szakorvos részéről, hogy valaki egy III. emeleti lakás ablakán felülről bemászik, ez csak egy földszinten elhelyezkedő lakásnál adhat okot a félelemre és a tanú előadta, hogy korábban már lakott egy CÍM1 társasház földszinten elhelyezkedő lakásában, így a tanú a vallomástétele során feltehetően erre a lakásra gondolt.

[29] Előadta, hogy a felperes irányába fennálló elfogultságát a tanú elismerte neki a peres eljárást megelőzően, ugyanis amikor hozzáfordult, akkor mondta, hogy nem tudja vállalni a kezelését, keressen másik orvost, mert a felperessel közeli kapcsolatban áll.

[30] Állította azt is, hogy a felperessel a tanú tartja a kapcsolatot, mert egy évvel ezelőtt az édesanyja betegsége miatt felkereste a felperest, így volt lehetőségük egyeztetni.

[31] Hangsúlyozta, hogy ő az odaköltözés időpontját 2003 májusában jelölte meg, amelyet TANÚ7 vallomása is megerősített, aki a felperes által bejelentett tanú volt.

[32] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte – lényegében annak helyes indokai alapján – és az alperes perköltségben marasztalását. Bár ellentmondásosnak találta a fellebbezést, de hangsúlyozta, hogy az ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésében már megállapította a gazdasági közösség fennállásával a felek közötti élettársi kapcsolat meglétét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az életközösség kezdő időpontjának meghatározásakor helyesen értékelte az ítéltábla iránymutatása alapján lefolytatott bizonyítási eljárásban a kihallgatott tanúk vallomásait, az megfelelt „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 206. §-ában foglaltaknak.

[33] Egyetértett azzal, hogy az elsőfokú bíróság TANÚ9, TANÚ10 és TANÚ11 vallomásait nem tekintette elfogulatlanok, hiszen egyértelműen neheztelnek rá.

[34] Ezzel szemben TANÚ12 és TANÚ13 érdektelenek és elfogulatlanok voltak és azért emlékeztek pontosan a CÍM1 lakásába költözésükre, mert komoly magánéleti válsághelyzetben voltak. Véleménye szerint egy távoli kapcsolat nem elégséges arra, hogy az adott ügyben a tanú megfelelő vallomást tudjon tenni, hiszen az nem is ismeri a felek kapcsolatát. Kifogásolta, hogy az alperes érzelmi elfogultságra hivatkozik az általa bejelentett tanúk vonatkozásában, de a saját dolgozójának ezt nem látja megállapíthatónak.

[35] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[36] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban eleget tett az ítéltábla hatályon kívül helyező végzése előírásainak, a peres felek személyes előadásait, a kihallgatott tanúk vallomásait helyesen, az 1952. évi Pp. 206. §-ának rendelkezései szerint értékelte, amely alapján a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott.

[37] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is egyetértett, az alperes pedig nem hozott fel olyan új tény vagy bizonyítékot, amely a megalapozott döntés megváltoztatását eredményezhette volna.

[38] Emiatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján – lényegében annak helyes indokai szerint – helybenhagyta, figyelemmel az 1952. évi Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében írtakra is.

[39] Az ítéltábla az alperes fellebbezésével összefüggésben csupán a következőket emeli ki:

[40] Az alperes a fellebbezésében mindenekelőtt az élettársi kapcsolat tényének megállapítását sérelmezte, annak legfontosabb fogalmi eleme, a gazdasági kapcsolat hiányában.

[41] Előrebocsátja az ítéltábla, hogy az alperes eshetőleges fellebbezési kérelme logikailag ugyan ellentmondásosnak tűnhet, azonban egymást kérései nem zárták ki, minthogy a másodlagos fellebbezési kérelme az alperesnek az elsődleges fellebbezési kérelme alaptalansága esetén értelmezhető, és összhangban van az alperesnek azzal a nyilatkozatával is, amely szerint 2003 májusától a közös háztartás fenntartását nem tagadta.

[42] Az alapeljárásban az ítéltábla részletesen vizsgálta az élettársi kapcsolat egyes törvényi feltételeinek megvalósulását, különös hangsúlyt fektetett a gazdasági kapcsolat mint tényállási elem meglétére, részletesen indokát adva, hogy annak fennállását milyen bizonyítékokra alapította.

[43] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság e körben új tényállítást nem tett, lényegében elfogadta az ítéltábla megállapításait, annak cáfolatára pedig az alperes fellebbezésében előadottak sem voltak alkalmasak.

[44] Az ítéltábla a megismételt eljárásban tett nyilatkozatok és bizonyítékok ismeretében is fenntartja az élettársi kapcsolat tényével összefüggésben tett megállapításait, azokat megismételni nem kívánja.

[45] Hangsúlyozza azonban, szó nincs arról, hogy akár a perbeli, akár más ügyben gazdasági befektetésként minősítené a gyermekvállalást, más kérdés, hogy mindig az ügy összes körülményeinek mérlegelése alapján állapítható meg, hogy a gyermekvállalás milyen érzelmi összetartozást, elköteleződést jelent, és hogy az azzal járó felelősség- és kötelezettségvállalás túlmutat-e az érzelmi közösségen, avagy sem. Önmagában az, hogy az alperes a gyermek nevelésében való részvételét érzelmi okra vezeti vissza, az ítéltáblának az élettársi kapcsolat tényének megállapítására tett álláspontját nem érinti.

[46] Alaptalanul állította az alperes azt is, hogy a felperesnek a lovardával kapcsolatos tevékenysége „nem mutatott túl a saját szórakoztatásán”. E körben az ítéltábla nevesítette a felperes aktív szerepvállalását alátámasztó bizonyítékokat, amelyek nem hagynak kétséget a gazdasági együttműködés fennállására.

[47] Az ítéltábla nem találta alaposnak az alperesnek az élettársi kapcsolat kezdő időpontjának megállapítását sérelmező fellebbezési érveit sem.

[48] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban eleget tett az ítéltábla hatályon kívül helyező végzése előírásainak, a feleket ismételten személyesen meghallgatta és a bejelentett tanúkat is kihallgatta. Döntése indokolásában számot adott a bizonyítékok mérlegelése körében irányadónak vett körülményekről, arról is, hogy mely tény nem talált bizonyítottnak, több bizonyítékot figyelmen kívül hagyott, míg másoknak jelentős bizonyító erőt tulajdonított.

[49] Az ítéltábla a bizonyítékok mérlegelésével maradéktalanul egyetértett, helytálló az elsőfokú bíróságnak az élettársi kapcsolat kezdő időpontjára tett megállapítása.

[50] A bíróságnak a tanúbizonyítás során gondosan kell értékelnie a tanúknak a tanúságtételt kizáró ok hiányában is fennálló esetleges érdekeltiségét, a peres felekkel vagy azok egyikével fennálló rokonsági kapcsolatát, vagy akár más okból fennálló elfogultságát.

[51] Családi, családi jellegű kapcsolatok bizonyítása során azonban különösen fontos a családtagok, barátok tanúvallomása, hiszen ők azok, akik a legjobban ismerik a felek életét, kapcsolatát, akikkel a felek megosztják esetleges problémáikat, gondolataikat. Önmagában sem a családi, sem a baráti kapcsolat nem alapozza meg a bizonyíték kirekesztését az értékelés során, a bíróságnak ugyanis az összes körülmény mérlegelése alapján kell állást foglalnia az esetleges érdekelttség, vagy akár az elfogultság fennállásáról.

[52] A perbeli esetben sem TANÚ12, sem TANÚ13 kihallgatása során nem merült fel a tanúk érdekelttsége, erre a tárgyaláson az alperes sem hivatkozott, mindössze utóbb, a másodfokú eljárásban igyekezett a tanúvallomások bizonyító erejét csökkentő érdekelttségi kifogásnak hangot adni.

[53] Pusztán a tanúknak a felperessel fennálló munkahelyi, illetve baráti kapcsolata nem alapozza meg az elfogultságukat vagy akár az érdekeltségüket, minthogy a vallomások tárgyilagosságok, okszerűek voltak és a tanúk saját életük objektív eseményeihez tudták kötni az élettársi kapcsolat időpontját. TANÚ12-nek az a nyilatkozata, hogy 2002 decemberében költözhetett a felperes lakásába, nem önmagában a 2001-es életközösség kezdő időpontját tanúsítja, de alkalmas volt arra, hogy cáfolja az alperes 2003. évi összeköltözésre tett nyilatkozatát.

[54] Nem volt ellentmondásos, „élet- és észszerűtlen” TANÚ13 vallomása sem, ugyanis nem keverhette össze a felperes lakásába költözésének időpontját, minthogy a CÍM1 lakásba korábban, és nem egyedül lakott, a felperesi lakásba költözés időpontját pedig kifejezetten kötni tudta a saját életében bekövetkezett változashoz, illetve ahhoz, hogy az ott tartózkodásakor még nem volt állapotos. Annak sincs jelentősége, hogy a felperes kezelte a tanú édesanyját, illetve, hogy a tanú vállalta-e a kezelését az alperesnek. Éppen az az okszerű, hogy a felperessel való baráti kapcsolatára tekintettel nem vállalkozott az alperesnek a bizalmi kapcsolatot is feltételező kezelésére, gondozására.

[55] TANÚ7 tanúvallomásában pedig a 2000. évet támasztotta alá konkrét időpontra tett nyilatkozatában a felek kapcsolatának kezdetét illetően, melyet nem cáfol, hogy azt először hozzátétőlegesen a 2017. november 6-i tanúvallomása tételekor 15-16 évvel megelőző időpontra tette.

[56] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az alperes gyermekeinek a tanúvallomásait is, azok esetében a vallomásuk bizonyító erejét ugyanis éppen az csökkentette, hogy ellentmondásosak voltak, magának az alperesnek a 2003 májusi összeköltözését elismerő tényelődását sem támasztották alá.

[57] Nyomatékkal vette figyelembe az ítéltábla, hogy TANÚ9 2000-2001. évre tette azt az eseményt, amikor a felperes megkérdezte tőle, mit szólna a P.-ra történő költözéshez, amely pedig szintén az elsőfokú bíróság által megállapított időpontot valószínűsíti, indokolatlan ugyanis, hogy a felperes 2-3 évvel tényleges költözési szándéka előtt terhelje az alperes gyermekét azzal.

[58] Arra is tekintettel volt az ítéltábla, hogy az alperes többször tett utalást, hogy naplót vezetett kapcsolatuk alatt, amelyből biztosan tudja a kapcsolatuk kezdő időpontját, a felperes nála alvásának, odaköltözésének idejét, naplóját azonban – akár kivonatossan vagy kitakarva – nem csatolta bizonyítékként.

[59] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az élettársi kapcsolat kezdő időpontját és helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási teher ellenére az általa megjelölt korábbi időpontot (2001. március) nem bizonyította.

[60] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes köteles az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes számára a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költségből származó perköltségét megfizetni, amelyet az ítéltábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései szerint határozott meg, figyelemmel a tárgyaláson és a tárgyaláson kívül kifejtett ügyvédi tevékenységre.

Debrecen, 2020. november 26.

Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró